

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐννακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Αὐγούστου δωδεκάτη,
ἔφυγε τὸ Παλάτι.

Πενήντα τέσσερα σὺν ἐννακόσα,
προσφύγων βάσανα καὶ πάθη τόσα.

**Στοὺς πρόσφυγας τῆς Βουλγαρίας,
πούλθαν' στὴ γῆ τῆς ἑλευθερίας.**

Καλῶς στοὺς τόσους ἀδελφοὺς, τῆς Βουλγαρίας τὰ θύματα,
καθεὶς ἅς τρέξη νὰ τοὺς δῇ,
κι' ἅς γίνουν ὅλοι ραψῶδοι
νὰ ψάλουν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος τὰ παθήματα.

Τυρταῖε μεγάλῳφνε, σὺ ξύπνησε νὰ ψάλης
τὰ μεγάλῳκαρδα παιδιὰ τῆς νύμφης Ἀγχιῶλης,
ποὺ σε καπνοὺς ἀνάμεσα καὶ σὲ φωτιάς καμίνι
στεφανωμένη φώναζε πῶς Ἑλληνίς θὰ μείνη.

Καλῶς στοὺς ποὺ τοὺς ἄφησαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα
κι' ἔλθουν νὰ βροῦν παρηγοριὰ στῆς μάνας των τὸ χῶμα,
καὶ Παρθενῶνων μάρμαρα κυττάζουν καὶ Παλάτια
μὲ βουρλωμένα μάτια.

Καλῶς στοὺς μὲ τοὺς πόνους των καὶ μὲ τὰ βάσανά των,
καρρῶνε βόγγους πῶς ἀκοῦν μαρτυρικῶν θανάτων,
κι' ὅλα τὰ βλέπουν γύρω των φωτιά καὶ στάκτη μόνον
καὶ κρύβουν μέσα των βαθεῖα τῆς συμφορᾶς τὸν πόνο.

Καλῶς στοὺς ποὺ φεραν ἐδῶ τῆς ἑξῶ τῆς πατρίδας
μὲ τῆς κρυφαῖς λαχτάrais των, τοὺς πόθους, τῆς ἐλπίδες,
ποὺ καὶ γι' αὐταῖς ἡ ζήτησις δὲν ἔγινε συνήθεια,
καὶ σκυφταῖς παρακαλοῦν τῶν ξένων τὴν βοήθεια,
καὶ μόναις των γιὰ τὸ Σχολεῖο καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν των
σπένδουν χέρι καὶ κτυποῦν μὲς' στὴν ἀπελπισίαν των.

Μαλιστα, δύστυχα παιδιὰ, θλιμμένα, μυροφόρα,
καὶ ποὺ δὲν σὰς ἔκαψαν ἀρχήτερα μιὰν ὥρα,
καὶ κάμποσαις ἡμέραις πρὶν δὲν ἤλθατ' ἐδῶ πέρα
στὴ γελαστὴ μητέρα,

γιὰ νὰ ξεχάνατε καὶ σεῖς φωτιάς, θανάτους, μνήματα,
καὶ τρόμους ξαφνικοῦ
μ' ἐκεῖνον τὸν ποδόγυρο κι' ἐκεῖνα τὰ κουνήματα
τοῦ Ζυπ τοῦ θηλυκοῦ.

**Τὸ ξυλένιο τὸ ζευγάρι
γιὰ τὸν Βασιλεῖ παρλάρει.**

Π.— 'Τέλειωσε κι' ἡ φασαρία,
ποῦ γινε' στὴν Βουλγαρία.
Τώρα δὲν ἀπασχολεῖ
νέα συμφορὰ τὸ κράτος...
τέλοις πάντων, Φασουλῆ,
ἔφυγε κι' ὁ Κορωνάτος.

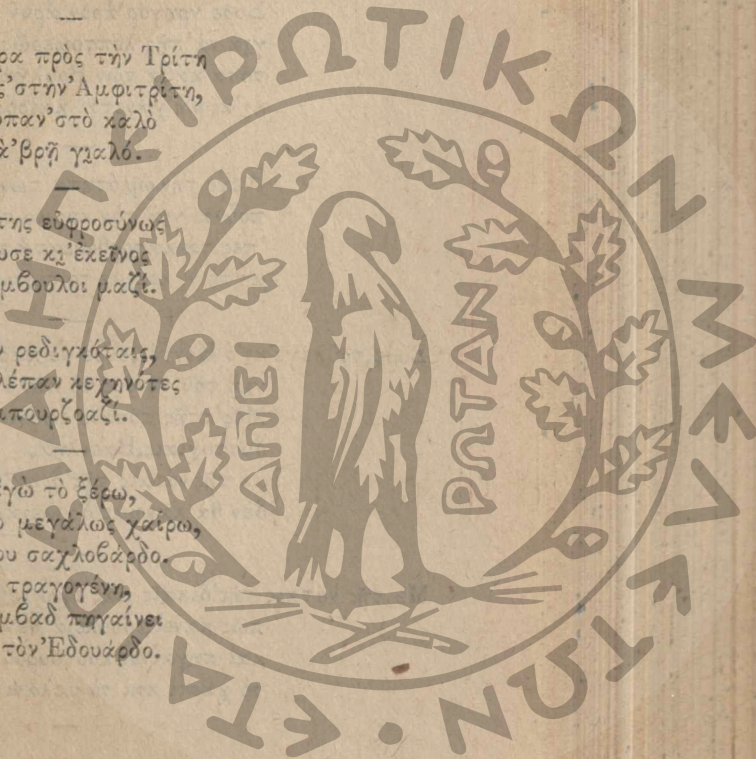
Τὴν Δευτέρα πρὸς τὴν Τρίτη
'μπῆκε μὲς' στὴν Ἀμφιτρίτη,
κι' ὅλοι τοῦπαν' στὸ κάλο
κι' ἤσυχο νὰ βρῇ γαλό.

Ὁ Κορφιάτης εὐφροσύνης
τὸν συνώδεψε κι' ἐκεῖνος
κι' ὅλ' αἱ Σύμβουλοι μαζὶ.

Ἐφοροῦσαν ρεδιγιάταις,
καὶ τοὺς βλέπαν κεχνηότες
κάμποσοι μπουρζοαζί.

Φ.— Ἐφυγε, κι' ἐγὼ τὸ ξέσω,
καὶ γι' αὐτὸ μέγῳως χαίρω.
Περικλῆ μου σαχλοβάρο.

Π.— Ἐφυγε, βρε τραγογέννη,
'στὸ Μαρίεμπαδ παγαίνει
γιὰ νὰ βρῇ τὸν Ἐδουάρδο.

Φ.—Λένε τοῦτο τὸ ταξίδι πὼς δὲν θάναι καθὼς τᾶλλα,
τοῦτο θάχῃ σημασία, Περικλέτο μου κεφάλι.
Πόσας συμφορὰς ὡς τώρα δὲν ἐδρέψαμεν καὶ ποίας!...
μάθε τοῦτο πὼς δὲν εἶναι ταξιδάκι θεραπείας.

Φεύγει μόνο γὰρ δουλειά,
καὶ σὺ πούσαι μὲ μισὰ
φώναξε στὸν Βασιλῆα:
κατευόδιο τοῦ καλοῦ.

Βλέπε τοῦτα, βλέπ' ἐκεῖνα,
καὶ χαιρέτα καὶ προσκύνα
τὴν Κορῶνα, Περικλέτο.

Γιὰ τοῦ γένους τὰ τραγὰ
κι' ἀπερίγραπτα δεινὰ
πάει στὴν Εὐρώπῃ φέτο.

Σὲ Ρωμηῶν ἡγήτορας
καὶ σὲ τόσους ῥήτορας
μὴ θαρρῆς, σακάρη.

Σώθηκαν τὰ ψέμματα,
μὲ τὰ ξένα Στέμματα
θὰ μᾶς γίνη κατὶ.

Ἐφυγε κι' ὁ Βασιλῆας
σὲ ταξίδι τῆς δουλειᾶς,
καὶ καθένας πατριώτης ἐκ τῶν τόσων ἀγγελίων
ἀπὸ σκέψεις κεκυφὼς
περιμένει τώρα πλέον
ἐκ Μαρτίμβαν τὸ φῶς.

Σύρε τοῦπε κι' ὁ Κορφιᾶτης
κι' ὁ Σκουζῆς ὁ διπλωμάτης,
σύρε τοῦπαν κι' οἱ λοιποὶ
Σύμβουλοι τοῦ σκυθωποῖ.

Σύρε γρήγορ' ἄρον ἄρον
γιὰ νὰ πῆς λεπτομερῶς
τόσα κάζα τῶν Βουλγάρων,
κι' ἄς μὴ χάνεται καὶρός.

Λέγε τὴν ὁμότητά των,
ποῦναι γιὰ τὸν κόσμον στίγμα,
'πὲς τὰ κατωρθώματά των
μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Σύρε, τοῦλεγε κι' ὁ Κόντης, σύρε σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ γένους τὸ καλὸ.
Μὲς' στῆς τόσαις ξαφνικαῖς μας
δυστυχίαις, Βασιλῆα,
μὲ τῆς νόταις τῆς δικαίης μας
δὲν θὰ κάνουμε δουλειά.

Μὲ τῆς νόταις τῆς δικαίης μας ἔχω νοιώσει πρὸ καιροῦ
πὼς κανεὶς δουλειά δὲν κάνει,
καὶ πηγαίνει κουτουροῦ
τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μελάνι.

Πόσαις στείλαμε καὶ πόσαις, μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου
σύρε σύρε, Βασιλῆα μου, καὶ τὰς παρακλήσεις ἄκου.
'Πὲς τοὺς πλῆθος ἐκ προσφύγων πὼς κατέφυγ' ἐδῶ πέρα
στὴν μουφλοῦζα τὴν μητέρα.

'Πὲς τοὺς πὼς θάλλθουνε κι' ἄλλοι
πρόσφυγες δυστυχισμένοι,
καὶ δὲν ἔχουν οἱ καὶ μένοι
ποῦ νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι.

'Πὲς τοὺς ὅτι μὲς' στοὺς πλούτους
καὶ' στὰ τόσα μεγαλεῖα
Ζάππεια βομβοῦν μὲ τούτους
κι' ἱεροδιδασκαλεῖα.

'Πὲς' στ' αὐτὰ τῶν συγγενῶν
τὰ δεινὰ τῶν Ἀθηνῶν.
'Πὲς τοὺς νὰ μᾶς συμπαθοῦν,
'πὲς τοὺς νὰ συγκινηθοῦν,
καὶ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἐγκαίρως
ἐνεργῶν νὰ λάβουν μέρος.

Φύγε σὲ παρακαλῶ μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα...
'πὲς τοὺς νὰ μὴ λησμονοῦν, Βασιλῆα, τὰ περασμένα,
τοὺς κοτίνους, τοὺς Ἀγῶνας,
τῶν ἀνθέων τῆς βροχαῖς,
κι' ὅλαις τῆς ὑποδοχαῖς,
ποῦ θὰ μείνουν' στοὺς αἰῶνας.

'Πὲς τοὺς' πὲς τοὺς ὅτι πρέπει νὰ μᾶς βλέπουν φιλικῶς
πὼς μᾶς παίζουν σὲ πολλὰ,
πὼς δὲν φέρονται καλά,
πὼς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.

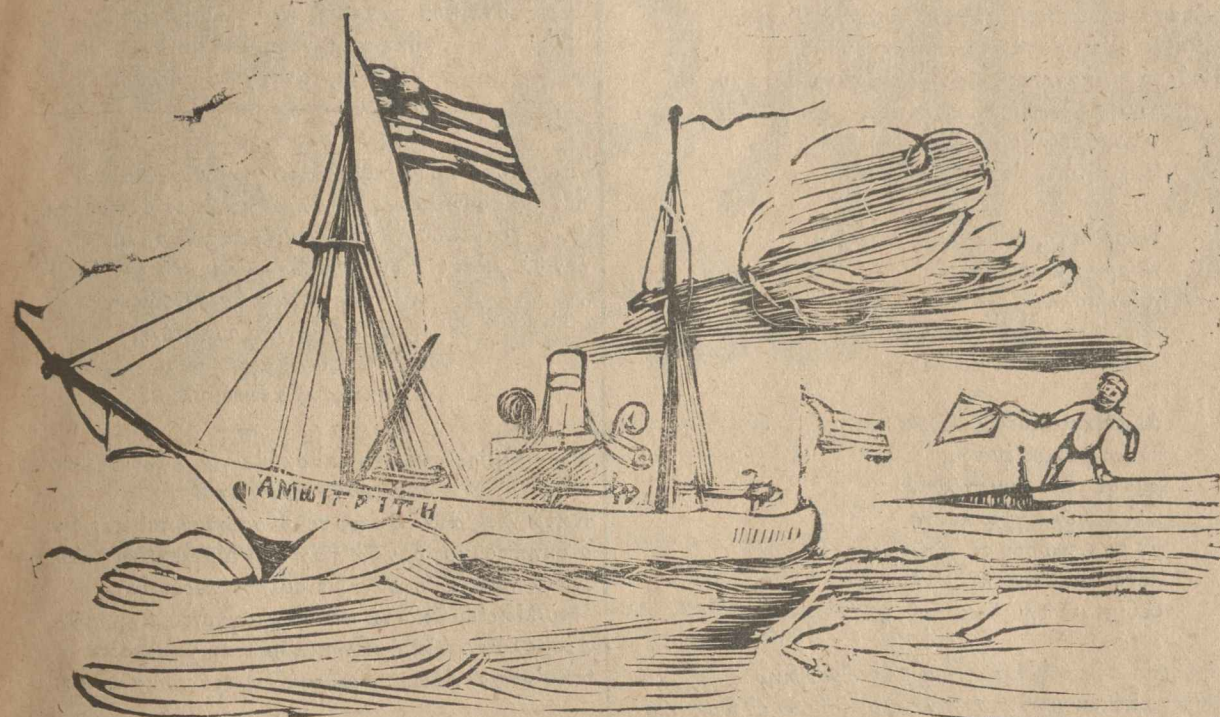
'Πὲς τοὺς' πὲς τοὺς ἂν δὲν ρίξουν τὴν ματιά των καὶ σ' ἐμᾶς
πὼς θὰ χάσουν μιὰ γὰρ πάντα τῆς Ἑλλάδος τὰς τιμὰς,
πὼς ἐκτίμησιν καμμίαν
καὶ στοργὴν καὶ προθυμίαν
δὲν θὰ εὑρίσκουν ἐδῶ πέρα
'στῆς εὐκλείας τὸν κίθρα.

'Πὲς τοὺς' πὲς τοὺς μὲ τὰ κάζα, ποῦ γιναν' στὴ Βουλγαρία
πὼς δὲν πρέπει νὰ χαζέψουν,
κι' ἂν καὶ τώρα τὰ λουριὰ
τῶν Βουλγάρων δὲν μαζέψουν.

Μήτε κότινος κανεῖς,
ἢ μυρτιάς καὶ δάφνης κλώνος
δὲν θὰ στέψη συγγενεῖς
ὅπως πρὶν τῆς Ἀλβιόνας.

Εἰς αὐτόν, ποῦ βασιλεύει' στὴν μεγάλην Ἀλβιόνα,
'πὲς πὼς ἔκανε κακὰ
νὰ μιλήσῃ φιλικὰ
μὲ τὸν κύριον ἐκείνον τῶν Βουλγάρων Ἡγεμόνα.

'Πὲς' στ' αὐτόν τὸν Ἐδουάρδο πὼς πολὺ μᾶς' κκορῶνα
γιατ' ἠθέλησε μὲ τᾶλλα' στὸ Μαρτίμβαν ἀκόμα
τοῦ κυρίου Φερδινάνδου καὶ τραπέζι νὰ τοῦ κἀνῃ
καὶ μονάχος νὰ τοῦ χῶνῃ χαζὶ, ρομπουκιὰς' στὸ στόμα.

Ἐτοῖμα ἔγανε' στὸ Στέμμα τοῦ Κουβέρνου τὰ κεφάλια,
καὶ αὐτὸ τὸ ἐσυγκινήθη μὲ τὰ τόσα παρακάλλια
καὶ ἔπε πὼς συγκατανεύει νὰ τοὺς κἀνῃ τὸ χατῆρι
καὶ ἔφυγε γιὰ τὰς Εὐρώπας, Περικλέτο κακομοῖρη.

Π.— Μὲς' στὴν μπόρα τῇ μεγάλῃ
καὶ τῶν συμφορῶν τὸν σάλο
ἔπρεπε νὰ γίνη πάλι
τὸ ταξίδι δίχως ἄλλο.

Μόνο μὲ ξερὰ χαρτὰ χαρτοσιὰ δὲν πιάνομε
καὶ μὴ τρύπα' στὸ νερό, Φασουλῆ μου, κάνομε.
Μὰ χαρτὰ σὲ τέτοιαις ὥραις δὲν θὰ δοῦμε προκοπή...
ἔπρεπε καὶ μὲ τὸ στόμα τώρα πάλι νὰ τὰ πῆ.

Μὰ κι' ἂν ἔμεν' ἐδῶ πέρα τί θὰ κἀνῃ, βρὲ κουτέ;
στὴν ἐλπίδα τὸ ταξίδι καὶ δὲν συμφωνῶ ποτὲ
τοὺς σήμερον φωνάζουν, ὅτι πρέπει κι' ἡ Κορῶνα
ἐδῶ μέσα νὰ κυττάζῃ τὸν δυσφόρητον ἄγωνα,
καὶ ἐδῶ μέσα νὰ στεναχῇ κι' ἐδῶ μέσα νὰ πονῇ,
καὶ ἐπὶ τοὺς Εὐρωπαίους μὲ γραφαῖς νὰ συγκινηῇ.

Μὰ σὺ, βρὲ Φασουλῆ μου, ποῦ μὲ κρίσιν ἀνετράφης,
λέγε σ' ἄδειαις κεφαλαῖς:
ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ λὲς
κι' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ γράφῃς.

Λογικώτατα φρονεῖς
κι' ἀληθῶς μὲ συγκινεῖς
μὲ τὴν κρίσιν σου τὴν τόσῃν
καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γνώσιν.

Πρέπει σώνει καὶ καλά
'στὸ Τατόι, μπουνταλᾶ,
νὰ θρηνῇ τῆς τρομεραῖς
τῆς πατρίδος συμφοραῖς;

Πρέπει τάχατε μὲ στόνους' μέρα νύκτα, γλωσσοκόποι,
'στὰ Τατόγια νὰ μονάζῃ;
τάχατε καὶ' στὴν Εὐρώπῃ
δὲν' μπορεῖ ν' ἀναστεναχῇ;

Τάχατ' ἔνας στεναγμὸς,
Περικλέτο, καὶ λυγρὸς
κἀν' ἐδῶ κἀν' ἄλλα μέρη
κατὰ τί θὰ διαφέρει;

Πάψετε τῆς κοταμαραῖς
καὶ τῆς τόσαις σαχλαμάrais,
ποῦ τῆς λέτε κάθε χρόνο,
χάνατε τὰ λόγια μόνο.

Μπράβο σου, βρὲ Περικλέτο, λογικώτατα φρονεῖς
καὶ τοὺς λόγους σου διέπει λογικὴ καὶ ὀρθοφροσύνη...
ἂν κι' ἐγὼ τυχαίως εἶχα' στὴν Εὐρώπῃ συγγενεῖς
τί ταξιδία θάχα κἀνῃ γιὰ τὴν δόλια Ρωμηοσύνη.

Κι' ἂν καθόμουν ἐδῶ πέρα
γιὰ ν' ἀκούω κοπετοὺς,
μήπως τάχα νὰ φοβέρα
θάχα στολούς καὶ σπατούρες;

Πὼς μονάχα μὲ λογάδες καὶ μὲ ῥήτορας φλυαροὺς
θὰ' μπορούσα νὰ φοβίσω καὶ Ρωμιοὺς καὶ Βουλγάρους;
Πὼς μονάχα μὲ χαρτὰ καὶ μὲ νόταις νότα μ' ἔπε
θὰ' κτυποῦσα τοὺς ἐχθροὺς, Περικλῆ συμφορισμένε;

Δὲν θὰ πρόσεχα ποσῶς στὰ μεγάλα σὰς τὰ λόγια
καὶ θὰ πῆγαινα κι' ἐγὼ στὰ τρανὰ συγγενολόγια.
Κι' ὅταν Βούλγαρος κανένας ἢ κανένας παληο-Βλάχος
τοὺς Ρωμηοὺς ἐκρεοκόπει,
θ' ἀναστέναζα μονάχος
μέρα νύκτα στὴν Εὐρώπη.

Περικλέτο, μὴν ἀκοῦς
πατριώτας φορτικούς,
κι' ἐν πολλοῖς σχολαστικούς,
κάθε βλάκα μὲ πατέντα,
κάθε κουτουροῦ κουδέντα.

Δεῖξε κρίσι, δεῖξε νοῦ,
καὶ νηφάλιος φανοῦ,
καὶ σὲ κάθε συμπολίτη
καὶ καθέν' Ἀγχιαλείτη
μὲ τὸ κρύο σου τὸ φλέμμα
λέγε πάλι πῶς τὸ Στέμμα
φεύγει μὲ τὴν Ἀμφιτρίτη.

Τοῦτο τὸ ταξεῖδι τώρα γίνεται γιὰ τὴν ἀνάγκη,
ν' ἀνοιχθοῦν καμπόσων μάτια καὶ νὰ φωτισθοῦν οἱ Φράγκοι.
Φέτος Αἰῖ-Λὲ-Μπαῖν δὲν ἔχει καὶ λουτρά καὶ δίαυτα,
ὅστ' Μαρίεμβαδ πηγαίνει, Περικλῆ μητίετα.

Π.—Φαίνεται πῶς κάποιος λόγος σπουδαϊότατος ἐπείγει,
κι' ἡ Κορῶνα, Φασουλῆ,
μ' ἐβεβαίωσαν πολλοὶ
πῶς τὴν ἐπαρκαλοῦσαν καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.

Ἐφυγε μοῦ λὲν μὲ θλίψι καὶ πολλὴ μελαγχολία
καὶ τὴν Ἀντιβασιλεία
τὴν ἀφῆκε στὸν Κορφιάτη,
τὸν γλεντζὲ τὸν Στρατηλάτη.

Ἐφυγε μὲ παρακάλια καὶ μὲ χίλια δρὸ σταγιά
κι' ὥσως δὲν ἀργοπορήσῃ,
κι' ὥς ὅτου νὰ γυρίσῃ
μπορεῖ νάχουνε συλλάβει καὶ τὸν Μίχα τὸν φονιά.

Ἔως τότε πιθανὸν μὲς στὰ τόσα γεγονότα
τὸ Κουδέρνο νέα νότα
σὲ Βουλγάρους κι' Εὐρωπαίους καταμούτσουνα νὰ ρίξῃ,
κι' ἀμοιβάς πολὺ γενναίως γιὰ ληστὰς νὰ προκηρύξῃ,
καὶ ληστὰς νὰ πιάσῃ κι' ἄλλους ὅπως καὶ τὸν Μαζετάκια,
ποῦ κρεμοῦνε κάθε νόμο στὰ στριμμένα τῶν μουστάκια.

Ἔως τότε ποῦ τὸ ξέρεις, θρέμμα γλώσσης ἀυστόλου,
ἂν πρὸς χάριν τῶν ληστῶν
καὶ Ταμεῖον χωριστὸν
δὲν γενῇ μαζί μὲ τὰλλα, τῆς Ἀμύνης καὶ τοῦ Στόλου.

Ἔως τότε τρῶγε πίνε καὶ τὸν ναργιλέ σου ρούφα,
ἔως τότε κι' ὁ Κορφιάτης θὰ τὰ φταίξῃ μὲ τὸν Φούφα
γιὰ τῆς Ἡλίδος τὸν Δῆμο, ποῦ σὲ δρὸ τὸν χωρίσε
καὶ τοὺς Ἀμυλιαδίτας τοὺς ἐστενοχώρησε,
κι' ἦτο κίνδυνος μεγάλος μὲς στῶν συμφορῶν τὴν Φούφα
νὰ μᾶς βγῇ καινούριο κάζο καὶ Μπαρμπάσενα καινούρια.

Ἔως τότε πιθανὸν
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
κι' ἄλλοι πρόσφυγες νὰ φθάσουν μὲς ἀπὸ τὴν Ρωμυλία,
καὶ σὲ Ζάππεια νὰ πᾶνε κι' Ἱεροδιδασκαλεῖα.

Ἔως τότε ποῦ τὸ ξέρεις, ἂν φυλλοπητῆρια
δὲν γινόνε κι' ἄλλ' ἀκόμη,
κι' ἂν δὲν ἀντηχοῦν οἱ δρόμοι
ἀπὸ νικητῆρια.

Ἔως τότε ποῦ τὸ ξέρεις, ἂν γιὰ κολαφίσματα
δὲν γραφοῦν ἀκόμη κι' ἄλλα πάνδημα ψηφίσματα.
Ἔως τότε ποῦ τὸ ξέρεις, ἂν καὶ πάλιν ἐνὰ
δὲν θὰ χάσκῃ τῶν γενναίων ἡ γενναία γενεά,
κι' ἂν δὲν κλαίῃ δίχως φίλους
κουρελοῦ, μουντζουρωμένη,
κι' Ἀμαζῶν μαχεσμένη
μὲ σκιάς κι' ἀνεμομύλους.

Φ.—Ὅμως σίμωσε καὶ σκύψε γιὰ ν' ἀκούσῃς μυστὶ
Περικλῆ, σημαντικὸ.

Κατὰ νέας ἀποφάσεις τοῦ Κορφιάτη τοῦ μαριόλου
ὁ σκηπτοῦχος δὲν θὰ πάῃ στὸ Μαρίεμβαδ καθόλου.
Κατὰ νέας ἀποφάσεις ἐνομίσθη περιττὸν
ὅστ' Μαρίεμβαδ νὰ σπεύσῃ συγγενεῖς ἀναζητῶν.
Δρομολόγιο θ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ πάῃ, χασομέρη,
ὅπου πῆγαινα ἔως τώρα γιὰ λουτρά τὸ καλοκαίρι.

Τὶ χαρὰ γι' αὐτὸ μεγάλη,
Περικλέτο πατριῶτα...
Αἰῖ-Λὲ-Μπαῖν λοιπὸν καὶ πάλι
καὶ Παρίσι σὰν καὶ πρῶτα.

Π.—Αἰῖ-Λὲ-Μπαῖν, ψυχὴ μου πόλις, κατὰ πάντα μὲ
Παραδείσου περιβόλι,
καὶ μᾶς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ
πῶς ἀνυπομόνως ὅλοι
τὸν καλόκαρδο τὸν Ρήγα τῆς Ἑλλάδος καρτεροῦν,
καί' ῥωτοῦνε κι' ἀποροῦν
πῶς ἀκόμη δὲν ἐπῆγε καθὼς κάθε καλοκαίρι,
ἀλλ' ἀδίκως δίχως λόγο μὲς στὸ κράτος ὑποφέρει.

Φ.— Δεῦτε νὰ σωφρονισθῶμεν,
δεῦτε νὰ συνετισθῶμεν,
καὶ τὴν νέαν λογοπάλην
παραιτοῦντες τὴν δεινὴν
ὡς φωνάζωμεν καὶ πάλιν
μὲ διάπορον φωνήν:
Ἀμφιτρίτη στὸ καλὸ
κι' ἔλα μὰς γαλὸ γαλὸ.

Π.—Εὐχοῦ πάντα κατευόδιο, καὶ μὴν παύς νὰ ροῦ
τὸν γαβασικό σου, βλάμη, κι' ἐταίμας σου νὰ τῆς εἶπῃ
καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Φραγκῆσκος Καρελλόπουλος, ἐμποροεράτης πρώτης
σὲ τοῦτον ράβεται καθεὶς τῆς μόδας διασώτης.
Τὴν ξέστη τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἐγὼ καλὴ τὴν βροῖα
μονάχα γιὰτὶ κόβετε κοστούμια ὅτ' ὁ Φραγκῆσκο.
Μαγεύει τοὺς πελάτας του καὶ λεβεντιά τοὺς δίνει
καὶ ποῖον ὀλίγο ποῖον πολὺ τὸν κάνει φηγοῦνι.
Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσατε μὲ πληρὲς τὸ δισάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὰς οὐστήσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδσηστῆ τοῦ Διονυσίου.
Ὁ, μὲ τὴν πωλὴν σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτὸ...
στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐξὼν ἀριθμὸς ὀκτώ.